

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: Lotz Károly özvegye nyomorog

Forrás:

a Nap

Bp.
(Hely)

1920. XII. 5
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Lotz Károly

Idő

"1920"

Személy

Lotz Károly özvegye nyomorog

Tegnap délelőtti nevezetes, de már már elfelejtett matróna járt a polgármesteri hivatalban. Amerre ment, a régi Pesi emlékei támadtak fel az édon Károly-kaszárnya porosszagu folyosóin. Csendesen, fáradtan lépegetett mint egy elmaradt emlék abból az időből, amikor ez a város, mint egy kamasz fiú, hirtelen nőni kezdett. A Duna kis öntésén és káposzta-földeken hatalmas épületeket, díszes palotákat emeltek Ybl, Steindl, Schickedanz és az alkotás többi nagyszerű embere, akiknek műveit egy olyan művészi zsenialitás emelte halhatatlanná, amilyent Lotz Károly szelleme jelent. És aki társa volt a művész életének, itt van, ott ül a polgármester szobájában, kérni jött, — mert nyomorog.

Érezze meg ez a város, amelynek minden nevezetes épülete büszkén hordja magán a nagy Lotz kezzevonását, érezze az ország, amelynek dicsőséget szerzett, hogy legalább annyival tartozik Lotz Károly özvegyének, hogy késő öregségét elviselhetővé tegye! Meglátogattam a beteg, méltóságos asszonyt lakásán, a Rudas-fürdő szállodájának nyolcas számú szobájában, hogy mondja el baját, panaszát. A szállodai szoba lelketlen egyformaságát

csak egy zöld karosszék és néhány fénykép enyhíti. A fényképek Lotz festményeit mutatják; egy Cornéliakép is van, amelyet, *Édes Mamámé, Cornus*, felírás tesz érdekessé. Semmi más nem emlékeztet arra hogy Onody Anna lakása ez a szoba. Helyiely ki-nál, ő maga is leül és fáradt szomorúsággal kezd beszélni, miközben csodálatosan kék szemét olykor könyek fátlyolozzák.

— Nem bírom már sokáig az életet. Nyolcvankét éves vagyok és ha egészséges lennék, még akkor sem viselhetném ezt a nagy keresztet. Az élet leg-
elemibb szükségleteit sem szerezhetem meg magamnak. Eddig kinlódiam valahogy, de most, amikor már minden nélkülözhetőt eladogattam, össze kell roppannom a megélhetés gondjai alatt. Beteg vagyok: fűdőcsucshurt, köszvény, meg a nyolcvankét esztendő megkivánnák, hogy valamivel jobban éljek. Napról-napra babfőzelék az ebé-
dem és vacsorám is, másra, többre nem telik a havi háromszázyolcvan-hat koronából...

Itt közbe kellett szólnom és kértem, hogy ismétlje meg ezt a számot. Fél-leletül kezembe adja a nyugdíj-köny-
vet, amelyből kiderül, hogy Lotz Ká-
rolyné, a képzőművészeti főiskola igaz-
gatójának özvegye, pontosan 336 ko-
rona 57 fillér havi nyugdíjat „élvez”
a vallás- és közoktatási tárca terhére.
Istenem! ... erre igazán csak sóhaj-
tani lehet.

— Amint mondtam — folytatja
apatiával — eladogattam mindene-
met, nincs egy gyűrűm, egy brosom,
feléltem mindent. Mit tegyek most, a
nyugdíjammal ami még reggelire sem
elég, hogyan fizessem ki a lakásért és
fűtésért járó 823 korona 10 fillért?
Kötségbeejtő helyzetemben, minden
erőm megfeszítésével, elmentem a pol-
gármester urhoz, de nem találtam hi-
vatalában, titkárával, Szlovák dr.-ral
beszéltem, aki megígért minden támo-
gatást. Nem akarok többet, csak azt
kérem a polgármester urtól, hogy ad-
ják nekem ingyen ezt a kis szobát,
meg a fűtést, addig amíg élek, úgy
sincs már sok hátra ebből a kinos és
nélkülözésekkel teli életből. Ezt ké-
rem, ezt adja nekem a főváros, övé ez

a szálloda...

Bizony Lotz Károlyné nyomorog. Az
asztalon, orvosságos üvegek mellett,
az ebédéről megmaradt babfőzelék.
Igy éljen egyedül, a legnagyobb in-
ségben a magyar művészet legnagyobb
alakjának özvegye?! Székesfőváros te-
kintetes tanácsa, nagyságos polgármes-
ter ur! tegyék meg, amit meg lehet
tenni. Segítsenek az agg Lotznén!